

On Dördüncü Lem'a

İki Makamdır. Birinci Makamı iki sualin cevabıdır.

Birinci Makam

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹ ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ²
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ³

Aziz, siddik kardeşim Re'fet Bey,

Sevr ve hût'a dâir sorduğun sualin bazı risalelerde cevabı vardır. O nev'i suallere göre cevap Yirmi Dördüncü Söz'ün Üçüncü Dalı'nda On İki Asıl nâmıyla on iki kâide-i mühimme beyân edilmiştir. O kâideler ehadîs-i nebeviyeye dâir muhtelif te'vilâta dâir birer mihenktirler ve ehadîse gelen evhâmı def edecek mühim esaslardır. Maatteessüf şimdilik sünûhattan başka ilmî mesâil ile iştigalime mâni bazı hâller var. Onun için sualinize göre cevap veremiyorum. Eğer sünûhât-ı kalbiye olsa, bilmecburiye meşgul oluyorum. Bazen sualler, sünûhata tevâfuk ettiği için cevap verilir, gücenmeyiniz. Onun için her bir sualinize lâyıkınca cevap veremiyorum. Haydi bu defaki sualinize kısa bir cevap vereyim.

Bu defaki sualinizde diyorsunuz ki:

“Hocalar diyorlar: arz, öküz ve balık üstünde duruyor. Hâlbuki arz, mual-lâkta bir yıldız gibi gezdiğini coğrafya görüyor. Ne öküz var ve ne de balık?”

Elcevap: İbni Abbas (*radıyallâhu anı*) gibi zâtlara isnâd edilen sahih bir rivâyet var ki, Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtu vesselâm*) dan sormuşlar: “Dünya ne üstündedir?” Ferman etmiş: ⁴ **الْأَرْضُ عَلَى النَّوْرِ وَالْحُوتِ** Bir rivâyette, bir defa

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² “Hiç bir şey yoktur ki, O'nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın.” (İsrâ sûresi, 17/44)

³ Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

⁴ “Dünya; öküz ve balığın üzerindedir.” et-Taberî, *Câmiu'l-beyân* 1/153, 194, 21/72; el-Hâkim, *el-Müstedrek* 4/636; İbni Abdilberr, *et-Temhid* 4/9.

عَلَى الثَّوْرِ demiş, diğer defada **عَلَى الْحُوتِ** demiştir. Muhaddislerin bir kısmı, İsrâiliyât'tan alınma ve eskiden beri nakledilen hurâfevâri hikâyelere bu hadîsi tatbik etmişler. Hususan Benî İsrâil âlimlerinin müslüman olanlarından bir kısmı, kütüb-ü sâbıkada “sevr ve hût” hakkında gördükleri hikâyeleri, hadîse tatbik edip, hadîsin mânâsını acîp bir tarza çevirmişler. Şimdilik bu sualinize dâir gayet mücmel *Üç Esas* ve *Üç Vecih* söylenecek.

Birinci Esas

Benî İsrâil ulemâsının bir kısmı müslüman olduktan sonra, eski mâlûmatları dahi onlarla beraber müslüman olmuş, İslâmiyet'e mal olmuş. Hâlbuki o eski mâlûmatlarında yanlışlar var. O yanlışlar, elbette onlara âittir, İslâmiyet'e âit değildir.

İkinci Esas

Teşbih ve temsiller, havastan avâma geçtikçe, yani, ilmin elinden cehlin eline düştükçe, mürûr-u zamanla hakikat telâkki edilir. Meselâ, küçüklüğümde kamer tutuldu.

Ben vâlideme dedim: “Neden ay böyle oldu?”

Dedi: “Yılan yutmuş.”

Dedim: “Daha görünüyor?”

Dedi: “Yukarıda yılanlar cam gibi olup, içlerinde bulunan şeyi gösterirler.”

Bu çocukluk hâtırasını çok zaman tahattur ediyordum. Ve der idim ki: “Bu kadar hakikatsiz bir hurafe, vâlidem gibi ciddî zâtların lisânında nasıl geziyor?” diye düşünürdüm. Tâ, felekiyât fennini mütalâa ettiğim vakit gördüm ki, vâlidem gibi öyle diyenler, bir teşbihi hakikat telâkki etmişler. Çünkü derecât-ı şemsiyenin medârı olan “mıntikatü'l-bürûc” tâbir ettikleri dâire-i azîme, menâzil-i kameriyenin medârı bulunan mâil-i kamer dâiresi birbiri üstüne geçmekle, o iki dâire her biri iki kavis şeklini vermiş. O iki kavise felekiyûn ulemâsı latîf bir teşbih ile büyük iki yılan nâmı olan “tinnîneyn” nâmını vermişler. İşte, o iki dâirenin tekâtu' noktasına, baş mânâsına “re's”, diğerine kuyruk mânâsına “zeneb” demişler. Kamer re'se ve şems zenebe geldiği vakit, felekiyûn ıstılâhınca “haylûlet-i arz” vukû bulur. Yani, küre-i arz, tam ikisinin ortasına düşer, o vakit kamer hasf olur. Sâbık teşbih ile “Kamer, tinnînin

ağzına girdi.” denilir. İşte bu ulvî ve ilmî teşbih, avâmın lisânına girdikçe, mürûr-u zamanla, kameri yutacak koca bir yılan şeklini almış.

İşte Sevr ve Hût nâmıyla iki büyük melek, bir teşbih-i latîf-i kudî ile ve mânidar bir işaretle Sevr ve Hût nâmıyla tesmiye edilmişler. Kudî, ulvî lisân-ı Nübüvvet'ten umumun lisânına girdikçe, o teşbih hakikate inkılâp etmiş, âdetâ gayet büyük bir öküz ve dehşetli bir balık sûretini almışlar.

Üçüncü Esas

Nasıl ki Kur'ân'ın müteşâbihâtı var; gayet derin meseleleri temsilât ile ve teşbihâtla avâma ders veriyor. Öyle de, hadîsin müteşâbihâtı var; gayet derin hakikatleri me'nûs teşbihâtla ifade eder.

Meselâ, bir-iki risalede beyân ettiğimiz gibi, bir vakit huzur-u Nebvî'de gayet derin bir gürültü işitildi. Ferman etti ki: “Yetmiş senedir yuvarlanıp, bu dakikada cehennem dibine düşen bir taşın gürültüsüdür.”¹ Birkaç dakika sonra birisi geldi, dedi: “Yetmiş yaşındaki meşhur münafık öldü.” Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtu vesselâm*)'ın gayet belîğ temsilinin hakikatini ilân etti.

Senin sualin cevabına şimdilik “Üç Vecih” söylenecek.

Birincisi

Hamele-i Arş ve semâvât denilen melâikenin birinin ismi “Nesir” ve diğerinin ismi “Sevr” olarak dört melâikeyi,² Cenâb-ı Hak Arş ve semâvâta saltanat-ı rubûbiyetine nezâret etmek için tâyin ettiği gibi, semâvâtın bir küçük kardeşi ve seyyarelerin bir arkadaşı olan küre-i arza dahi iki melek, nâzır ve hamele olarak tâyin etmiştir. O meleklerin birinin ismi “Sevr” ve diğerinin ismi “Hût”tur. Ve o nâmı vermesinin sırrı şudur ki:

Arz iki kısımdır: Biri, su, biri toprak. Su kısmını şenlendiren balıktır. Toprak kısmını şenlendiren, insanların medâr-ı hayatı olan ziraat, öküz iledir ve öküzün omuzundadır. Küre-i arza müekkel iki melek, hem kumandan, hem nâzır olduklarından, elbette balık tâifesine ve öküz nev'ine bir cihet-i münâsebetleri bulunmak lâzımdır. Belki, **وَالْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ**³ - o iki meleğin âlem-i

¹ Bkz.: Müslim, *cennet* 31, *münâfikîn* 15; Ahmed İbni Hanbel, *el-Müsned* 2/371, 3/341, 346; İbni Hibbân, *es-Sahîh* 16/510.

² Bkz.: et-Taberî, *Câmiu'l-beyân* 1/153, 194, 21/72; el-Hâkim, *el-Müstedrek* 4/636; İbni Abdilberr, *et-Temhîd* 4/9.

³ Gerçek bilgi Allah katındadır.

melekût ve âlem-i misâlde Sevr ve Hût sûretinde temessülleri var.¹(Hâşiye) İşte bu münâsebe ve o nezârete işareten ve küre-i arzın o iki mühim nev'i mah-lûkatına imâen lisân-ı Mu'cizü'l-Beyân-ı Nebevî, ² **الْأَرْضُ عَلَى النَّورِ وَالْحُوتِ** demiş, gayet derin ve geniş bir sayfa kadar meseleleri hâvî olan bir hakikati, gayet güzel ve kısa bir tek cümle ile ifade etmiş.

İkinci Vecih

Meselâ, nasıl ki denilse: “Bu devlet ve saltanat hangi şey üzerinde duruyor?” Cevabında: **عَلَى السَّيْفِ وَالْقَلَمِ** denilir. Yani, “Asker kılıcının şecâatine, kuvvetine ve memur kaleminin dirâyetine ve adâletine istinâd eder.” Öyle de, küre-i arz madem zihayatın meskenidir ve zihayatın kumandanları da insandır ve insanın ehl-i sevâhil kısmının kısm-ı âzamının medâr-ı taayyüşleri balıktır ve ehl-i sevâhil olmayan kısmının medâr-ı taayyüşleri, ziraatle öküzün omuzundadır ve mühim bir medâr-ı ticareti de balıktır. Elbette, devlet, seyf ve kalem üstünde durduğu gibi, küre-i arz da, öküz ve balık üstünde duruyor denilir. Zira, ne vakit öküz çalışmazsa ve balık milyon yumurtayı birden doğurmazsa, o vakit insan yaşayamaz, hayat sukût eder, Hâlık-ı Hakîm de arzı harap eder.

İşte, Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtu vesselâm*), gayet mucizâne ve gayet ulvî ve gayet hikmetli bir cevap ile, **الْأَرْضُ عَلَى النَّورِ وَالْحُوتِ** demiş. Nev-i insanînin hayatı, ne kadar cins-i hayvânînin hayatıyla alâkadar olduğuna dâir geniş bir hakikati, iki kelime ile ders vermiş.

Üçüncü Vecih

Eski kozmoğrafya nazarında güneş gezer. Güneşin her otuz derecesini, bir burç tâbir etmişler. O burçlardaki yıldızların aralarında birbirine rabt edecek farazî hatlar çekilse, bir tek vaziyet hâsıl olduğu vakit, bazı esed (yani arslan) sûretini, bazı terazi mânâsına olarak mîzan sûretini, bazı öküz mânâsına

¹ (Hâşiye) Evet küre-i arz, bahr-i muhîti havâide bir sefine-i rabbâniye ve nass-ı hadîsle âhiretin bir mezrası^{*1}, yani fidanlıklar tarlası olduğundan, o câmid ve şuûrsuz büyük gemiyi o denizde emr-i ilâhî ile, intizam ile, hikmet ile yüzdüren, kaptanlık eden melâikeye “Hût” nâmı ve o tarlaya izn-i ilâhî ile nezâret eden melâikeye “Sevr” ismi ne kadar yakıştığı zâhirdir.

^{*1} “Dünya, âhiretin tarlasıdır.” mânâsındaki hadis için bkz.: el-Gazâlî, *İhyâu ulûmi'd-dîn* 4/19; es-Sehâvî, *el-Makâsîdü'l-hasene* s.497; Aliyyülkârî, *el-Esrâru'l-merfûa* s.205.

² “Dünya; öküz ve balığın üzerindedir.”

sevr sûretini, bazı balık mânâsına hût sûretini göstermişler. O münâsebetle binâen o burçlara o isimler verilmiş. Şu asrın kozmoğrafyası nazarında ise, güneş gezmüyor. O burçlar boş ve muattal ve işsiz kalmışlar. Güneşin bedeline küre-i arz geziyor. Öyle ise, o boş, işsiz burçlar ve yukarıdaki muattal dâireler yerine, yerde arzın medâr-ı senevîsinde küçük mikyasta o dâireleri teşkil etmek gerektir. Şu hâlde buruc-u semâviye, arzın medâr-ı senevîsinden temessül edecek. Ve o hâlde küre-i arz her ayda buruc-u semâviyenin birinin gölgesinde ve misâlinindedir. Güyâ arzın medâr-ı senevîsi bir ayna hükmünde olarak semâvî burçlar, onda temessül ediyor.

İşte, bu veçhile Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtü vesselâm*), sâbıkan zikrettiğimiz gibi bir defa **عَلَى الثَّوْرِ** bir defa **عَلَى الْحَوْتِ** demiş. Evet, Mu'cizü'l-Beyân olan lisân-ı nübüvvete yakışır bir tarzda gayet derin ve çok asır sonra anlaşılacak bir hakikate işareten bir defa **عَلَى الثَّوْرِ** demiş. Çünkü küre-i arz, o sualin zamanında Sevr Burcu'nun misâlinde idi. Bir ay sonra yine sorulmuş, **عَلَى الْحَوْتِ** demiş. Çünkü o vakit küre-i arz, Hût Burcu'nun gölgesinde imiş.

İşte, istikbâlde anlaşılacak bu ulvî hakikate işareten ve küre-i arzın vazifesindeki hareketine ve seyahatine imâen ve semâvî burçlar, güneş itibârıyla muattal ve misafirsiz olduklarına ve hakikî işleyen burçlar ise, küre-i arzın medâr-ı senevîsinde bulunduğu ve o burçlarda vazife gören ve seyahat eden küre-i arz olduğuna remzen, **عَلَى الثَّوْرِ وَالْحَوْتِ**¹ demiştir.

—وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالصَّوَابِ—²

Bazı kütüb-ü İslâmiye'de Sevr ve Hût'a dâir acîp ve haric-i akıl hikâyeler, ya İsrâiliyât'tır veya temsilâttır veya bazı muhaddislerin te'vilâtıdır ki, bazı dikkatsizler tarafından hadîs zannedilerek Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtü vesselâm*)'a isnâd edilmiş.

رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا³

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ⁴

¹ “(Dünya;) öküç ve balığın üzerindedir.” et-Taberî, *Câmiu'l-beyân* 1/153, 194, 21/72; el-Hâkim, *el-Müstedrek* 4/636; İbni Abdilberr, *et-Temhid* 4/9.

² Allah Teâlâ, her şeyin en doğrusunu en mükemmel şekilde bilir.

³ “Ey Rabbimiz! Unutur veya hataya düşer de bir kusur işlersek bizi onunla hesaba çekme!” (Bakara sûresi, 2/286)

⁴ “Sübhansın yâ Rab! Senin bize bildirdiğinden başka ne bilebiliriz ki? Her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin.” (Bakara sûresi, 2/32)

İkinci Suâl: Âl-i Abâ hakkındadır.

Kardeşim, Âl-i Abâ hakkındaki cevapsız kalan sualinizin çok hikmetlerinden yalnız bir tek hikmeti söylenecek. Şöyle ki:

Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtü vesselâm*), giydiği mübarek abâsını, Hazreti Ali (*radıyallâhu anhi*) ve Hazreti Fâtıma (*radıyallâhu anhâ*) ve Hazreti Hasan ve Hüseyin'in (*radıyallâhu anhumâ*) üstlerine örtmesi ve onlara bu sûretle **لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا**¹ âyetiyle duâ etmesinin² esrârı ve hikmetleri var. Sırlarından bahsetmeyeceğiz. Yalnız vazife-i risâlete taalluk eden bir hikmeti şudur ki:

Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtü vesselâm*), gayb-âşına ve istikbâl-bîn nazar-ı nübüvvetle otuz-kırk sene sonra Sahâbeler ve Tâbiînler içinde mühim fitneler olup kan döküleceğini görmüş. İçinde en mümtaz şahsiyetler, abâsı altında olan o üç şahsiyet olduğunu müşâhede etmiş. Hazreti Ali'yi (*radıyallâhu anhi*) ümmet nazarında tathir ve tebrie etmek ve Hazreti Hüseyin'i (*radıyallâhu anhi*) tâziye ve teselli etmek ve Hazreti Hasan'ı (*radıyallâhu anhi*) tebrik etmek ve musâlâha ile mühim bir fitneyi kaldırmakla şerefini ve ümmete azîm faydasını ilân etmek ve Hazreti Fâtıma'nın zürriyetinin tâhir ve müşerref olacağını ve Ehl-i Beyt unvan-ı âlîsine lâıyk olacaklarını ilân etmek için o dört şahsa kendiyile beraber "Hamse-i Âl-i Abâ"³ unvanını bahşeden o abâyı örtmüştür.

Evet, çendan Hazreti Ali (*radıyallâhu anhi*) halife-i bilhak idi. Fakat dökülen kanlar çok ehemmiyetli olduğundan ümmet nazarında tebriesi ve beraeti, vazife-i risâlet hasebiyle ehemmiyetli olduğundan, Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtü vesselâm*), o sûretle onu tebrie ediyor. Onu tenkid ve tahtie ve tatlîl eden Hâricileri ve Emevîlerin mütecâviz taraftarlarını sükûta davet ediyor. Evet Hâriciler ve Emevîlerin müfrit taraftarları Hazreti Ali (*radıyallâhu anhi*) hakkındaki tefritleri ve tatlîlleri ve Hazreti Hüseyin'in gayet feci ciğer-sûz hâdisesiyle Şîalının ifrâtları ve bid'aları ve Şeyheyn'den teberrîleri, ehl-i İslâm'a çok zararlı düşmüştür.

¹ "Ey Peygamberin şerefli hane halkı, ey Ehl-i beyt! Allah sizden her türlü kırı giderip sizi tertemiz yapmak istiyor." (Ahzâb sûresi, 33/33)

² Bkz.: Müslim, *fezâilü's-sahâbe* 61; Tirmizî, *tefsîru sûre (33) 7, menâkıb* 31; Ahmed İbni Hanbel, *el-Müsned* 1/330, 4/107.

³ "Hz. Âişe (*radıyallâhu anhâ*) anlatıyor: "Resûlullah (*aleyhissalâtü vesselâm*), üzerinde siyah (yünden) nakışlı bir kumaş olduğu hâlde sabahleyin (evden) çıktı. O sırada Hasan geldi, onu örtünün altına soktu. Sonra Hüseyin geldi onu da soktu. Sonra Fâtıma geldi, onu da soktu. Sonra Ali geldi onu da örtünün altına soktu. Sonra da: "Ey Ehl-i Beyt Allah günahlarınızı giderip sizi tertemiz yapmak istiyor." (Ahzâb sûresi, 33/33) buyurdu." (Müslim, *fezâilü's-sahâbe* 61; İbni Ebî Şeybe, *el-Musannef* 6/370)

İşte bu abâ ve duâ ile Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtu vesselâm*), Hazreti Ali (*radiyallâhu anhu*) ve Hazreti Hüseyin'i (*radiyallâhu anhu*) mesuliyetten ve ittihamdan ve ümmetini onlar hakkında sû-i zandan kurtardığı gibi, Hazreti Hasan'ı (*radiyallâhu anhu*) yaptığı musâlâha ile ümmete ettiği iyiliğini vazife-i risâlet noktasında tebrik ediyor ve Hazreti Fâtıma'nın (*radiyallâhu anhu*) zürriyetinin nesl-i mübareki, âlem-i İslâm'da Ehl-i Beyt unvanını alarak âli bir şeref kazanacaklarını ve Hazreti Fâtıma (*radiyallâhu anhu*)¹ **وَأَيُّ أَعِيدُهَا بِكَ وَذَرَّيْتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ**¹ diyen Hazreti Meryem'in vâlidesi² gibi zürriyetçe çok müşerref olacağını ilân ediyor.

**اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ الطَّاهِرِينَ الْأَبْرَارِ وَعَلَى أَصْحَابِهِ
الْمُجَاهِدِينَ الْمُكْرَمِينَ الْأَخْيَارِ آمِينَ**³

İkinci Makam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ 'in binler esrârından altı sırrına dâirdir.

İhtar: Besmelenin rahmet noktasında parlak bir nûru, sönük aklıma uzaktan göründü. Onu, kendi nefsim için nota sûretinde kaydetmek istedim. Ve yirmi-otuz kadar sırlar ile, o nûrun etrafında bir dâire çevirmek ile avlamak ve zaptetmek arzu ettim. Fakat maatteessüf şimdilik o arzuma tam muvaffak olamadım; yirmi-otuzdan beş-altıya indi.

“Ey insan!” dediğim vakit, nefsimi murad ediyorum. Bu ders kendi nefsimde has iken, rûhen benimle münâsebettar ve nefsi nefsimden daha hüşyâr zâtlara, belki medâr-ı istifâde olur niyetiyle, “On Dördüncü Lem'a'nın İkinci Makamı” olarak, müdakkik kardeşlerimin tasviblerine havale ediyorum. Bu ders akıldan ziyâde kalbe bakar, delilden ziyâde zevke nâzırdır.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ إِنِّي أُلْقِيْتُ إِلَى كِتَابِ كَرِيمٍ ۖ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ⁴

¹ “(Ben onun adını Meryem koydum). Onu da, onun neslinden geleceklere de o mel'un şeytanın şerrinden korumanı niyaz ediyorum.” (Â-i İmran sûresi, 3/36)

² Hz. Meryem'in vâlidesi, Hanne bintü Fâkûz'dur. Bkz.: el-Hâkim, *el-Müstedrek* 2/648, 651; et-Taberî, *Câmiu'l-beyân* 3/235, 237, 241, 244, 294.

³ Allahım! Efendimiz Hz. Muhammed'e, O'nun tayyib ve tâhir ve ebrâr olan Âline ve mücahid ve ikrama mazhar ve ahyâr olan Ashabına rahmet et, âmîn...

⁴ “(Hz. Süleyman'ın mektubunu alan Sebe' Kraliçesi Belkis.): 'Değerli danışmanlarım! Bana çok önemli bir mektup gönderildi.' Mektup Süleyman'dandır ve “Rahmân ve Rahîm Allah'ın adıyla” diye başlamakta. dedi.” (Neml sûresi, 27/29-30)

Şu makamda birkaç sır zikredilecektir.

Birinci Sır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ 'in bir cilvesini şöyle gördüm ki:

Kâinat sîmâsında, arz sîmâsında ve insan sîmâsında birbiri içinde birbiri-
nin nümûnesini gösteren üç sikke-i rubûbiyet var.

• **Biri:** Kâinatın hey'et-i mecmuasındaki teâvün, tesânüd, teânuk, tecâ-
vüpten tezâhür eden *sikke-i kübrâ-yı ulûhiyettir* ki, **بِسْمِ اللَّهِ**¹ ona bakıyor.

• **İkincisi:** Küre-i arz sîmâsında nebâtât ve hayvanâtın tedbir ve terbi-
ye ve idaresindeki teşâbüh, tenâsüb, intizam, insicam, lütuf ve merhametten
tezâhür eden *sikke-i kübrâ-yı rahmâniyettir* ki, **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ** ona bakıyor.

• Sonra, insanın mâhiyet-i câmiasının sîmâsındaki letâif-i re'fet ve
dekâik-i şefkat ve şuaât-ı merhamet-i ilâhiyeden tezâhür eden *sikke-i ulyâ-yı*
rahîmiyettir ki, **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** 'deki **الرَّحِيمِ** ona bakıyor.

Demek **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** sahife-i âlemde bir satır-ı nûrânî teşkil
eden üç sikke-i ehadiyetin kudsî unvanıdır. Ve kuvvetli bir haytıdır ve parlak
bir hattıdır. Yâni, **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** yukarıdan nüzûl ile semere-i kâinat
ve âlemin nüsha-yı musağğarası olan insana ucu dayanıyor. Ferş'i Arş'a bağ-
lar. İnsânî arşa çıkmaya bir yol olur.

İkinci Sır

Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyân, hadsiz kesret-i mahlûkatta tezâhür eden
vâhidîyet içinde ukûlü boğmamak için, daima o vâhidîyet içinde ehadiyet
cilvesini gösteriyor. Yâni, meselâ, nasıl ki güneş ziyâsıyla hadsiz eşyayı ihâta
ediyor. Mecmû-u ziyâsındaki güneşin zâtını mülâhaza etmek için, gayet geniş
bir tasavvur ve ihâtalı bir nazar lâzım olduğundan, güneşin zâtını unutturma-
mak için, her bir parlak şeyde güneşin zâtını aksi vasıtasıyla gösteriyor. Ve her
parlak şey kendi kabiliyetince güneşin cilve-i zâtîsiyle beraber ziyâsı, harareti
gibi hâssalarını gösteriyor. Ve her parlak şey, güneşi bütün sıfâtıyla, kabili-
yetine göre gösterdiği gibi; güneşin ziyâ ve hararet ve ziyâdaki elvân-ı seb'a

¹ Allah'ın adıyla

gibi keyfiyâtlarının her birisi dahi, umum mukabilindeki şeyleri ihâta ediyor. Öyle de, **وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ¹** -1, temsilde hatâ olmasın- ehadiyet ve samediyet-i ilâhiye, her bir şeyde husûsan zîhayatta, husûsan insanın mâhiyet aynasında bütün esmâsıyla bir cilvesi olduğu gibi; vahdet ve vâhidiyet cihetiyle dahi mevcûdât ile alâkadar her bir ismi bütün mevcûdâtı ihâta ediyor. İşte vâhidiyet içinde ukûlü boğmamak ve kalbler Zât-ı Akdes'i unutmamak için, daima vâhidiyetteki sikke-i ehadiyeti nazara veriyor ki, o sikkenin üç mühim ukdesini irâe eden **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** 'dir.

Üçüncü Sır

Şu hadsiz kâinatı şenlendiren, bilmüşâhede rahmettir. Ve bu karanlıklı mevcûdâtı ışıklandıran, bilbedâhe yine rahmettir. Ve bu hadsiz ihtiyâcât içinde yuvarlanan mahlûkatı terbiye eden, bilbedâhe yine rahmettir. Ve bir ağacın bütün hey'etiyle meyvesine müteveccih olduğu gibi, bütün kâinatı insana müteveccih eden ve her tarafta ona baktıran ve muâvenetine koşturan, bilbedâhe rahmettir. Ve bu hadsiz fezâyı ve boş ve hâlî âlemi dolduran, nurlandıran ve şenlendiren, bilmüşâhede rahmettir. Ve bu fânî insanı ebede namzed eden ve ezeli ve ebedî bir Zât'a muhâtap ve dost yapan, bilbedâhe rahmettir.

Ey insan! Madem rahmet böyle kuvvetli ve câzibedâr ve sevimli ve medetkâr bir hakikat-i mahbûbedir; **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** de, o hakikate yapış ve vahşet-i mutlakadan ve hadsiz ihtiyâcâtın elemlerinden kurtul. Ve O Sultân-ı Ezel ve Ebed'in tahtına yanaş ve o rahmetin şefkatiyle, şefaatiyle ve şuaâtiyle o Sultân'a muhâtap ve halil ve dost ol!

Evet, kâinatın envânını hikmet dâiresinde insanın etrafında toplayıp bütün hâcâtına kemâl-i intizam ve inâyet ile koşturmak, bilbedâhe iki hâletten birisidir. Ya kâinatın her bir nev'i kendi kendine insanı tanıyor. Ona itaat ediyor, muâvenetine koşuyor. Bu ise yüz derece akıldan uzak olduğu gibi, çok muhâlâtı intâc ediyor, insan gibi bir âciz-i mutlakta, en kuvvetli bir Sultân-ı Mutlak'ın kudreti bulunmak lâzım geliyor. Veyahut, bu kâinatın perdesi arkasında bir Kadîr-i Mutlak'ın ilmi ile bu muâvenet oluyor. Demek kâinatın envânı, insanı tanıyor değil; belki insanı bilen ve tanıyan, merhamet eden bir Zât'ın tanınmasının ve bilmesinin delilleridir.

¹ "En yüce sıfatlar Allah'ındır." (Nahl sûresi, 16/60)

Ey insan! Aklını başına al. Hiç mümkün müdür ki, bütün envâ-ı mahlûkatı sana müteveccihen muâvenet ellerini uzattıran ve senin hâcetlerine “Leb-beyk!” dedirten Zât-ı Zülcelâl; seni bilmesin, tanımasın, görmesin? Madem seni biliyor, rahmetiyle bildiğini bildiriyor. Sen de O’nu bil, hürmetle bildiğini bildir ve katiyen anla ki; senin gibi zayıf-ı mutlak, âciz-i mutlak, fakîr-i mutlak, fânî, küçük bir mahlûka bu koca kâinatı musahhar etmek ve onun imdadına göndermek; elbette hikmet ve inâyet ve ilim ve kudreti tazammun eden hakikat-i rahmettir. Elbette böyle bir rahmet, senden küllî ve hâlis bir şükür ve ciddî ve sâfi bir hürmet ister. İşte o hâlis şükürün ve o sâfi hürmetin tercümanı ve unvanı olan بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ 'i de. O rahmetin vusûlüne vesîle ve o Rahmân'ın dergâhında şefaatçi yap.

Evet, rahmetin vücûdu ve tahakkuku, güneş kadar zâhirdir. Çünkü nasıl merkezî bir nakış, her taraftan gelen atkı ve iplerin intizâmından ve vaziyetlerinden hâsıl oluyor. Öyle de, bu kâinatın dâire-i kübrâsında bin bir ism-i ilâhînin cilvesinden uzanan nûrânî atkılar, kâinat sîmâsında öyle bir sikke-i rahmet içinde bir hâtem-i rahîmiyeti ve bir nakş-ı şefkati dokuyor ve öyle bir hâtem-i inâyeti nescediyor ki, güneşten daha parlak kendini akıllara gösteriyor.

Evet, şems ve kameri, anâsır ve meâdini, nebâtât ve hayvanâtı, bir nakş-ı âzamın atkı ipleri gibi, o bin bir isimlerin şualarıyla tanzim eden ve hayata hâdim eden ve nebâtî ve hayvânî olan umum vâlidelerin gayet şirin ve fedâkârâne şefkatleriyle şefkatini gösteren¹ ve zevilhayatı, hayat-ı insâniyeye musahhar eden ve ondan rubûbiyet-i ilâhiyenin gayet güzel ve şirin bir nakş-ı âzamını ve insanın ehemmiyetini gösteren ve en parlak rahmetini izhâr eden o Rahmân-ı Zülcemâl, elbette kendi istiğnâ-yı mutlakına karşı rahmetini, ihtiyâc-ı mutlak içindeki zihayata ve insana makbul bir şefaatçi yapmış. Ey insan! Eğer insan isen, بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ de; O şefaatçiyi bul.

Evet, rûy-u zeminde dört yüz bin muhtelif ayrı ayrı nebâtâtın ve hayvanâtın tâifelerini; hiçbirini unutmuyarak, şaşırılmayarak, vakti vaktine, kemâl-i intizam ile, hikmet ve inâyet ile terbiye ve idare eden ve küre-i arzın sîmâsında hâtem-i ehadiyeti vaz'eden; bilbedâhe, belki bilmüşâhede rahmettir. Ve o rahmetin vücûdu, bu küre-i arzın sîmâsındaki mevcûdâtın vücûdları kadar kat'î olduğu gibi, o mevcûdât adedince tahakkukunun delilleri var.

¹ Mahlukatta bulunan acıma hissinin; Cenâb-ı Hakk'ın yüz rahmetinden sadece birinin, bütün mahlukat arasında taksim edilmiş hâli olduğuna dair bkz.: Buhârî, *edeb* 19; Müslim, *tevbe* 17, 20, 21.

Evet, zeminin yüzünde öyle bir hâtem-i rahmet ve sikke-i ehadiyet bulunduğu gibi, insanın mâhiyet-i mâneviyesinin sîmâsında dahi öyle bir sikke-i rahmet vardır ki; küre-i arz sîmâsındaki sikke-i merhamet ve kâinat sîmâsındaki sikke-i uzmâ-yı rahmetten daha aşağı değil. Âdetâ bin bir ismin cilvesinin bir nokta-yı mihrâkiyesi hükmünde bir câmiyeti var.

Ey insan! Hiç mümkün müdür ki, sana bu sîmâyı veren ve o sîmâda böyle bir sikke-i rahmeti ve bir hâtem-i ehadiyeti vaz'eden Zât, seni başı boş bıraksın,¹ sana ehemmiyet vermesin, senin harekâtına dikkat etmesin, sana müteveccih olan bütün kâinatı abes yapsın,² hilkat şeceresini, meyvesi çürük, bozuk ehemmiyetsiz bir ağaç yapsın. Hem hiçbir cihetle şüphe kabul etmeyen ve hiçbir veçhile noksaniyeti olmayan, güneş gibi zâhir olan rahmetini ve ziyâ gibi görünen hikmetini inkâr ettirsin. Hâşâ!..

Ey insan! Bil ki, o rahmetin arşına yetişmek için bir mi'râc var. O mi'râc, بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ 'dir. Ve bu mi'râc ne kadar ehemmiyetli olduğunu anlamak istersen, Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyân'ın yüz on dört sûrelerinin başlarına ve hem bütün mübarek kitapların iptidâlarına ve umum mübarek işlerin mebde'lerine bak. Ve besmelenin azamet-i kadrine en kat'î bir hüccet şudur ki; İmam Şâfiî (*radıyallâhu anlı*) gibi çok büyük müçtehidler demişler: “Besmele tek bir âyet olduğu hâlde, Kur'ân'da yüz on dört defa nâzil olmuştur.”³

Dördüncü Sır

Hadsiz kesret içinde vâhidiyet tecellîsi, hitâb-ı ⁴إِيَّاكَ نَعْبُدُ demekle herkese kâfi gelmiyor. Fikir dağılıyor. Mecmûundaki vahdet arkasında Zât-ı Ehadiyet'i mülâhaza edip ⁵إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ demeğe küre-i arz vüs'atinde bir kalb bulunmak lâzım geliyor. Ve bu sırra binâen, cüz'iyatta zâhir bir sûrette sikke-i ehadiyeti gösterdiği gibi; her bir nevide sikke-i ehadiyeti göstermek ve Zât-ı Ehad'i mülâhaza ettirmek için, hâtem-i rahmâniyet içinde bir sikke-i ehadiyeti gösteriyor; tâ külfetsiz herkes her mertebede ⁵إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ deyip doğrudan doğruya Zât-ı Akdes'e hitap ederek müteveccih olsun.

¹ Bkz.: “İnsan başı boş bırakılacağını mı sanır?” (Kıyâmet sûresi, 75/36)

² Bkz.: “Bizim sizi boşuna yarattığımızı, Bizim huzurumuza dönüp hesap vermeyeceğinizi mi sandınız?” (Mü'minûn sûresi, 23/115)

³ Bkz.: eş-Şâfiî, *el-ümm* 1/208; el-Cessâs, *Ahkâmü'l-Kur'ân* 1/8; el-Gazâlî, *el-Müstasfâ* 1/82; İbnü'l-Cevzî, *et-Tahkîk fi ehâdisi'l-hilâf* 1/345-347; ez-Zeylaî, *Nasbu'r-râye* 1/327.

⁴ “(Haydi öyleyse deyiniz): Yalnız Sana ibadet ederiz.” (Fâtîha sûresi, 1/5)

⁵ “(Haydi öyleyse deyiniz): Yalnız Sana ibadet eder, yalnız senden medet umarız.” (Fâtîha sûresi, 1/5)

İşte, Kur'ân-ı Hakîm bu sırr-ı azîmi ifâde içindir ki, kâinatın dâire-i âzamından, meselâ, semâvât ve arzın hilkatinden bahsettiği vakit, birden en küçük bir dâireden ve en dakîk bir cüz'iden bahseder; tâ ki, zâhir bir sûrette hâtem-i ehadiyeti gösterebilir. Meselâ, hilkat-i semâvât ve arzdan bahsi içinde, hilkat-i insandan ve insanın sesinden ve sîmâsındaki dekâik-i nîmet ve hikmetten bahis açar. Tâ ki fikir dağılmasın, kalb boğulmasın, rûh Ma'bûd'unu doğrudan doğruya bulsun. Meselâ, **وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ وَأَلْوَانِكُمْ**¹ âyeti mezkûr hakikati mucizâne bir sûrette gösteriyor.

Evet, hadsiz mahlûkatta ve nihayetsiz bir kesrette vahdet sikkeleri, mütedâhil dâireler gibi en büyüğünden, en küçük sikkeye kadar envâi ve mertebeleri vardır. Fakat o vahdet, ne kadar olsa yine kesret içinde bir vahdettir. Hakikî hitabı tam temin edemiyor. Onun için, vahdet arkasında ehadiyet sikkesi bulunmak lâzımdır. Tâ ki, kesreti hatıra getirmesin. Doğrudan doğruya Zât-ı Akdes'e karşı kalbe yol açsın.

Hem sikke-i ehadiyete nazarları çevirmek ve kalbleri celb etmek için, o sikke-i ehadiyet üstünde gayet câzibedâr bir nakış ve gayet parlak bir nur ve gayet şirin bir halâvet ve gayet sevimli bir cemâl ve gayet kuvvetli bir hakikat olan rahmet sikkesini ve rahîmiyet hâtemini koymuştur. Evet, o rahmetin kuvvetidir ki, zîşuûrun nazarlarını celb eder, kendine çeker ve ehadiyet sikkesine îsâl eder. Ve Zât-ı Ehadiyet'i mülâhaza ettirir ve ondan **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** 'deki hakikî hitaba mazhar eder. İşte **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** Fâtîha'nın fihristesi ve Kur'ân'ın mücmel bir hülâsası olduğu cihetle, bu mezkûr sırr-ı azîmin unvanı ve tercümanı olmuş. Bu unvanı eline alan, rahmetin tabakâtında gezebilir. Ve bu tercümanı konuşuran, esrâr-ı rahmeti öğrenir ve envâr-ı rahîmiyeti ve şefkati görür.

Beşinci Sır

Bir hadîs-i şerifte vârid olmuş ki: **إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ الْإِنْسَانَ عَلَى صُورَةِ الرَّحْمَنِ**³ –ev kemâ kâl–

¹ “O'nun varlığının ve kudretinin delillerinden biri de: Gökleri ve yeri yaratması, lisanlarınızın ve renklerinizin farklı olmasıdır.” (Rûm sûresi, 30/22)

² “(Haydi öyleyse deyiniz): Yalnız Sana ibadet eder, yalnız senden medet umarız.” (Fâtîha sûresi, 1/5)

³ “Şüphesiz Allah Teâlâ, insanı Rahmân sûretinde yaratmıştır.” Buhârî, *isti'zân* 1; Müslim, *birr* 115, *cennet* 28; Ahmed İbni Hanbel, *el-Müsned* 2/244, 251, 315, 323, 434, 463, 519.

Bu hadîsi, bir kısım ehl-i tarîkat, akâid-i îmâniyeye münâsib düşmeyen acîp bir tarzda tefsir etmişler. Hattâ onlardan bir kısım ehl-i aşk, insanın sîmâ-yı mânevîsine bir sûret-i Rahmân nazarıyla bakmışlar. Ehl-i tarîkatin ekserinde sekr, ehl-i aşkın çoğunda istiğrak ve iltibâs olduğundan, hakikatte muhâlif telâkkilerinde belki mâzurdurlar. Fakat, akli başında olanlar, fikren onların esâs-ı akâide münâfi olan mânâlarını kabul edemez. Etse hatâ eder.

Evet, bütün kâinatı bir saray, bir ev gibi muntazam idare eden ve yıldızları zerrelere gibi hikmetli ve kolay çeviren ve gezdiren ve zerrâtı muntazam memurlar gibi istihdam eden Zât-ı Akdes-i İlâhî'nin şeriki, nazîri, zıddı, niddi olmadığı gibi ¹ *لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ* sırrıyla, sûreti, misli, misâli, şebîhi dahi olamaz. Fakat, ² *وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ* sırrıyla mesel ve temsil ile, şuûnâtına ve sîfât ve esmâsına bakılır. Demek mesel ve temsil, şuûnât nokta-yı nazarında vardır. Şu mezkûr hadîs-i şerifin çok makâsıdından birisi şudur ki: İnsan, ism-i Rahmân'ı tamamıyla gösterir bir sûrettedir. Evet, sabıkan beyan ettiğimiz gibi, kâinatın sîmâsında bin bir ismin şuâlarından tezâhür eden ism-i Rahmân görüldüğü gibi; zemin yüzünün sîmâsında rubûbiyet-i mutlaka-yı ilâhiyenin hadsiz cilveleriyle tezâhür eden ism-i Rahmân gösterildiği gibi; insanın sûret-i câmiasında küçük bir mikyasta zeminin sîmâsı ve kâinatın sîmâsı gibi yine o ism-i Rahmân'ın cilve-i etemmini gösterir demektir.

Hem işaretler ki; Zât-ı Rahmân-ı Rahîm'in delilleri ve aynaları olan zîhayat ve insan gibi mazharlar, o kadar o Zât-ı Vâcibü'l-vücûd'a delâletleri kat'î ve vâzih ve zâhirdir ki, güneşin timsâlini ve aksini tutan parlak bir ayna parlaklığına ve delâletinin vuzûhuna işareten "O ayna güneştir." denildiği gibi, "İnsanda sûret-i Rahmân var." vuzûh-u delâletine ve kemâl-i münâsebetine işareten denilmiş ve denilir. Ve ehl-i vahdetü'l-vücûdun mûtedil kısmı ³ *لَا مَوْجُودٌ إِلَّا هُوَ* bu sırta binâen, bu delâletin vuzûhuna ve bu münâsebetin kemâline bir unvan olarak demişler.

¹ "O'nun benzeri hiçbir şey yoktur. O her şeyi hakkıyla işittir ve görür." (Şûrâ sûresi, 42/11)

² "Göklerde ve yerde en yüce sıfatlar O Allah'ındır. O Aziz ve Hakîmdir: Mutlak gâliptir, tam hüküm ve hikmet sahibidir." (Rûm sûresi, 30/27). Ayrıca Nahl sûresi, 16/60. âyeti de aynı hususu biraz değişik lafızla ifade etmektedir.

³ Vücûd-u Vâcib'e nisbeten başka şeylere vücûd denilmemeli.. onlar vücûd unvanına lâıyk değillerdir..

اللَّهُمَّ يَا رَحْمَنُ يَا رَحِيمُ بِحَقِّ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِزْحَمْنَا كَمَا يَلِيقُ بِرَحْمَتِكَ
وَفَهَّمْنَا أَسْرَارَ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ كَمَا يَلِيقُ بِرَحْمَتِكَ أَمِينَ¹

Altıncı Sır

Ey hadsiz acz ve nihayetsiz fakr içinde yuvarlanan biçâre insan! Rahmet ne kadar kıymetli bir vesile ve ne kadar makbul bir şefaathane olduğunu bununla anla ki: O rahmet, öyle bir Sultân-ı Zülcelâl'e vesiledir ki, yıldızlarla zerrât beraber olarak kemâl-i intizam ve itaatle –beraber– ordusunda hizmet ediyorlar. Ve o Zât-ı Zülcelâl'in ve o Sultân-ı Ezel ve Ebed'in istiğnâ-yı Zâtî'si var. Ve istiğnâ-yı mutlak içindedir. Hiçbir cihetle kâinata ve mevcûdâta ihtiyâc olmayan bir Ganiyy-i ale'l-ıtlak'tır. Ve bütün kâinat taht-ı emir ve idaresinde ve heybet ve azameti altında nihayet itaatte, celâline karşı tezellülüdür.

İşte rahmet, seni –Ey insan!– o Müstağni-i ale'l-ıtlak'ın ve Sultân-ı Sermedî'nin huzuruna çıkarır ve O'na dost yapar. Ve O'na muhâtap eder. Ve sevgili bir abd vaziyetini verir. Fakat, nasıl sen güneşe yetişemiyorsun, çok uzaksın, hiçbir cihetle yanaşamıyorsun. Fakat güneşin ziyâsı, güneşin aksini, cilvesini senin aynan vasıtasıyla senin eline verir, öyle de: O Zât-ı Akdes'e ve o Şems-i Ezel ve Ebed'e biz çendan nihayetsiz uzağız, yanaşamayız; fakat O'nun ziyâ-yı rahmeti, O'nu bize yakın ediyor.

İşte ey insan! Bu rahmeti bulan, ebedî tükenmez bir hazine-i nur buluyor. O hazineyi bulmanın çaresi: Rahmetin en parlak bir misâli ve mümessili ve o rahmetin en belîğ bir lisânı ve dellâli olan ve “rahmeten li'l-âlemîn”² unvanıyla Kur'ân'da tesmiye edilen Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtu vesselâm*)'ın sünnetidir ve tebaiyyetidir. Ve bu rahmeten li'l-âlemîn olan rahmet-i mücessemeye vesile ise, salavâttir. Evet, salavâtın mânâsı rahmettir. Ve o zîhayat mücessem rahmete, rahmet duâsı olan salavât ise; o rahmeten li'l-âlemîn vusûlüne vesiledir.³ Öyle ise; sen salavâtı kendine, o rahmeten li'l-âlemîne vesile yap ve o Zât'ı da rahmet-i Rahmân'a vesile ittihâz et.

¹ Ey Rahmân, Rahîm Allahım! 'Bismillâhirrahmânirrahîm'in hakkı için, rahîmiyetine yaraşır şekilde bize merhamet et ve rahmâniyetine yaraşır şekilde, bize 'Bismillâhirrahmânirrahîm'in sırlarını anlamayı temin et.

² Bkz.: Enbiyâ sûresi, 21/107.

³ Peygamber Efendimiz'e (*sallâllâhu aleyhi ve sellem*) salât ü selâm getirmenin önemine dair bkz.: Ahzâb sûresi, 33/56; Müslim, *salât* 11, 70; Tirmizî, *vitir* 21; Ebû Dâvûd, *salât* 36, 201, *vitir* 26.

Umum ümmetin rahmeten li'l-âlemîn olan (*aleyhissalâtü vesselâm*) hakkında hadsiz bir kesretle rahmet mânâsıyla salavât getirmeleri, rahmet ne kadar kıymetli bir hediye-i ilâhiye ve ne kadar geniş bir dâiresi olduğunu parlak bir sûrette isbât eder.

Elhâsıl: Hazîne-i rahmetin en kıymetli pırlantası ve kapıcısı Zât-ı Ahmediye (*aleyhissalâtü vesselâm*) olduğu gibi, en birinci anahtarı dahi,

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ 'dir. Ve en kolay bir anahtarı da salavâttır.

اللَّهُمَّ بِحَقِّ أَسْرَارِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ صَلَّى وَسَلَّمَ عَلَى مَنْ أَرْسَلْتَهُ رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ
كَمَا يَلِيْقُ بِرَحْمَتِكَ وَبِخُرْمَتِهِ، وَعَلَى إِلَهٍ وَأَصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ. وَأَرْحَمْنَا رَحْمَةً تُغْنِينَا بِهَا
عَنْ رَحْمَةٍ مِنْ سِوَاكَ مِنْ خَلْقِكَ أَمِينَ¹

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ²

¹ Allahım! 'Bismillâhirrahmânirrahîm'in sırlarının hakkı için, âlemlere rahmet olarak gönderdiğin Zâta ve bütün Âl ve Ashabına, Senin rahmetine ve O'nun hürmetine yaraşır bir şekilde salât ve selâm et. Bize de, öyle bir rahmetle merhamet et ki, Senden gayrı, mahlûkatından hiç kimsenin merhametine muhtaç olmayalım.

² "Sübhansın yâ Rab! Senin bize bildirdiğinden başka ne bilebiliriz ki? Her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin." (Bakara sûresi, 2/32)